



Arrest

nr. 156 574 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 22.611 van 2 februari 2009.

In het kader van verzoekers huidige derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 mei 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekers eerste asielaanvraag met een weigeringsbeslissing werd afgesloten gezien het manifest ongeloofwaardige karakter van zijn asielrelaas, en zijn beroep hiertegen werd verworpen waardoor die beslissing vaststaat en hem dienaangaande geen beroepsmogelijkheden meer resten. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen gezien hij geen pertinente nieuwe elementen naar voor bracht die een ander licht op de motivering uit zijn eerste asielaanvraag kon werpen, en hij tegen die beslissing geen beroep aantekende. Met betrekking tot de bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte nieuwe elementen, met name het feit dat hij na zijn terugkeer naar Rusland werd opgepakt nadat zijn naam op een lijst zou vermeld staan en verscheidene familieleden van hem zouden zijn lastiggevallen, en enkele door hem neergelegde convocaties, wordt geoordeeld dat deze nieuwe elementen niet overtuigen. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat verzoeker zowel over de persoon van wie hij te weten kwam dat hij op een lijst vermeld stond waardoor hij naar Yaroslov vluchtte als over de lijst zelf onaannemelijk vage verklaringen aflegt, en hij betreffende zijn reisroute weinig overtuigende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er tijdens verzoekers huidige asielaanvraag met betrekking tot de vervolgingsfeiten die voor 2005 plaatsvonden bijkomende incoherenties en onaannemelijke vaagheden werden vastgesteld. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren van een van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2015, benadrukt verzoekende partij dat zij bij haar derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe en overtuigende stukken heeft voorgelegd. Deze nieuwe stukken stellen volgens verzoekende partij haar relaas in een ander daglicht. Verzoekende partij preciseert dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst vrijwel onmiddellijk problemen kende, opgepakt werd en vrij kwam na het betalen van losgeld. Ter ondersteuning van haar relaas verwijst zij naar de convocatie. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

Met haar algemene bewering dat zij bij haar derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe en overtuigende stukken heeft voorgelegd, zoals o.a. de convocatie, en dat deze nieuwe stukken haar relaas in een ander daglicht stellen, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij (het geheel van) de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan door het Commissariaat-generaal terecht werd geoordeeld dat de door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen niet kunnen overtuigen, en zij bij haar huidige derde asielaanvraag geen pertinente elementen aanbrengt die de (eerder teloor gegane) geloofwaardigheid van haar asielrelaas alsnog kunnen herstellen. Verzoekende partij wijst zeer algemeen op de door haar bij haar huidige asielaanvraag neergelegde convocatie, doch zij brengt niets in tegen en werpt geen ander licht op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat dit stuk louter aangeeft dat zij als getuige door de politie van Moskou werd opgeroepen zonder ook maar enige informatie te bevatten betreffende de redenen waarvoor zij werd opgeroepen, waardoor het op zichzelf niet aan de door haar verklaarde vervolgingsfeiten kan worden gelinkt, en dat, gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, de bewijskracht van dergelijke documenten überhaupt zeer beperkt is aangezien dergelijke documenten relatief gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. De convocatie weegt dan ook, zo besloot de commissaris-generaal terecht op goede gronden, niet op tegen de vele elementen van ongeloofwaardigheid in verzoekende partij haar relaas.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde asielverklaringen en verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS